

DE VRIENDENBAND

Port Betaald
Port Payé
Pays-Bas

mededelingenblad
van de Vereniging
Vrienden van de Atletiek
juni 2021
70e jaargang
nr. 3

In dit nummer o.a.

Gedachtegang van een 800 meterloper

Wat doet het onverwachte?

Voor het voetlicht: Haico Scharn †

Ter Specke Bokaal

De Vriendenband

Inhoudsopgave

pagina

70e jaargang nummer 3, 2021

Van de voorzitter	1
Van het secretariaat	2
Koninklijke onderscheidingen	4
Advertentie YALP.....	5
Harry Joacim overleden en advertentie Rien van Haperen Consultancy.....	6
In Memoriam Ab Slaman.....	7
Advertentie Global Sports Communication	8
In Memoriam Ton Blok	9
Memory Lane: Gedachtegang van een 800 meterloper.....	10
Ter nagedachtenis van Cees Koppelaar (1939-2021)	12
Oud-Olympiër Lia Louer-Hinten overleden.....	14
Vrienden Golftoernooi 2021	15
Wat doet het onverwachte?.....	16
Advertentie Herzog Medical	18
Kamerbeek coachte Visser naar record	19
Stichting Atletiekerfgoed	20
Voor het voetlicht: Haico Scharn †.....	22
Een aardige anekdote.....	28
Cartoon Dick Bruna en advertentie Praktijk Energiek.....	29
Ter Specke Bokaal.....	30
Vrienden Jeugdfonds op de voet gevolgd	34
De ene vergissing haalt de andere uit.....	36
Advertentie BK Ingenieurs	38
Onze jarigen.....	39
Bijzondere jarige: Teun Aret.....	40

Kopij Vriendenband augustus 2021
Graag vóór 20 juli 2021
aan de redactie:
Piet Wijker
De Uitkijkklaan 12, 1974 XP IJmuiden
pietwijker@gmail.com
tel.: (0255) 513 700 / (06) 202 19 316

Van de voorzitter

De versoepelingen van de coronamaatregelen geven weer lucht om atletiekwedstrijden, zij het onder beperkingen, mogelijk te maken. Onder de titel Uitzonderingen Topsport zijn door het Ministerie van VWS, in afstemming met NOC*NSF en de Atletiekunie, een tiental wedstrijden aangewezen, waarop atleten zich kunnen kwalificeren voor deelname aan internationale atletiekevenementen. Wedstrijden weliswaar met beperkte deelname, voorsnog zonder publiek en met een verplichte sneltest voor alle atleten, coaches, officials en vrijwilligers.

Een hele opgave voor de organisatoren, maar de ervaringen tot nu toe leren dat deze opzet zichzelf onder de gegeven omstandigheden heeft bewezen. Het regende (soms letterlijk) kwalificaties, limieten, baanrecords en persoonlijke records. Iedereen was bovendien blij dat we mochten.

Nederland lijkt in de lift te zitten voor wat betreft de ontwikkeling van topatletiek. Dat bewezen ook de uitstekende prestaties tijdens de WK Estafettes in het Poolse Chorzow. Overtuigend goud voor de 4 x 400m mannen en brons voor de 4 x 100m vrouwen en de wetenschap dat uiteindelijk maar liefst vijf estafette teams zich kwalificeerden voor Tokio. De zuinig kijkende toeschouwer zal ongetwijfeld verwijzen naar de landen die er in Chorzow niet bij waren, of de atleten die bij de EK Indoor in Torun forfait gaven. En die ook de limieten voor de marathon op innovatieve schoenen wel erg mild vinden.

Laten we vooral positief blijven. Er dient zich ondanks de bijzondere omstandigheden voor deze zomer een mooie lichtung aan. Niet alleen de ploeg voor de Olympische Spelen, maar bijvoorbeeld ook voor de EK U23 en de EK U20 later deze zomer. Op Papendal, bij de RTC's in de regio en bij veel verenigingen wordt goed werk verricht en dat loont zich.

Ook het Jeugdfonds met de onvermoeibare steunpilaren Wim van der Krogt en Marjan Olyslager sluit zich hierbij aan. Niet bij de pakken neer zitten en kreunen dat het allemaal zo moeilijk is. Maar zes talentvolle jeugdathleten een duwtje in de rug geven om hun droom te kunnen verwezenlijken. Naast de uitreiking van de Vrienden Talent Award aan discusswerper Ruben Rolvink tijdens de Ter Specke Bokaal onlangs in Lisse.

En met de versoepelingen in het vooruitzicht durven we ook bestuurlijk weer te dromen. Wat zijn onze uitdagingen voor de toekomst? Maar eerst maar eens de voetjes aan de grond houden en de sociale cohesie weer herstellen. Het traditionele golfen in augustus, het fietsen mogelijk in september en de voorgenomen reünie in oktober bieden hiervoor vast aanknopingspunten. Tijd om elkaar maar weer eens fysiek te ontmoeten.

Ik zie er naar uit.

Rien van Haperen, voorzitter

Van het secretariaat

Adres secretariaat:

Jaap van Amsterdam, Irenestraat 74, 2161 PZ Lisse,
Tel.: 0252 418414 of 06 29288128,
E-mail: secretaris@vriendenvandeatletiek.nl
Website: <http://www.vriendenvandeknau.nl>

Mocht iemand bezwaar hebben dat zijn gegevens via de Nieuwbrief aan de leden gecommuniceerd worden of anderszins, laat dit dan even weten via ons mailadres. Wij zullen je mailadres dan uit ons bestand halen.

Daarnaast gaan wij ervan uit dat foto's op de website gewoon gepubliceerd kunnen worden, als ook gegevens via De Vriendenband. Mocht je op welke wijze dan ook hiertegen bezwaar maken, laat dit dan ook aan ons weten.

Mededeling:

- Op 25-26-27 juni worden de NK Senioren in Breda gehouden met een volledig programma (vooralsnog zonder publiek).
- Bestuur is aan het kijken of een reünie/uitgaansmiddag kan worden gehouden medio oktober. Wij hopen jullie snel te berichten waar en wanneer.
- In onze bestuursvergadering van mei hebben wij o.a. gesproken over onze huidige en toekomstige visie op het jeugdfonds. Verder over onze visie over de toekomst van de Vrienden en hoe in de toekomst om te gaan met De Vriendenband. Zodra hier meer over te melden is lezen jullie dit in De Vriendenband en op de website.
- Graag wil ik jullie vragen om actief nieuwe leden aan te dragen. Dit om verjonging te bewerkstelligen, maar vooral om onze activiteiten voor talentvolle atleten te ondersteunen. M.n. het jeugdfonds doet erg goed werk om hen verder vooruit te helpen in hun carrière binnen de sport. Vooral trainers, coaches, officials, ouders en vrienden zouden wij willen aanraden onze doelstellingen en activiteiten te bekijken en te supporteren.

Nieuwe leden

- Willem Jan van Vliet
- Mirjam van den Bremen
- Chiel Warners
- Guus Mater

Wij wensen onze nieuwe leden veel plezier binnen onze club.

Overlijden

- Op 26 maart 2021 is overleden Harry Joacim op 82-jarige leeftijd. Zie pag. 6.
- Op 29 maart is overleden Ab Slaman op 79-jarige leeftijd. Zie pag. 7.

-
- Op 4 april 2021 is overleden Ton Blok op 76-jarige leeftijd. Zie pag. 9.
  - Op 26 april 2021 is overleden Cees Koppelaar op 81-jarige leeftijd. Zie pag. 12.
- Wij wensen de nabestaanden veel sterkte in deze tijd.

Opzegging lidmaatschap

- Joost Bol

Wijziging

- Cor Lambregts heeft een nieuw adres: De Oever 53, 6071 SK Swalmen

Ledeninformatie (blijde gebeurtenissen, ziekte e.d.)

- Haico Scharn heeft na het overlijden van zijn vrouw Els Vader zelf ook ernstige gezondheidsproblemen. Echter met de nodige medicatie gaat het op dit moment redelijk goed. Wij wensen Haico heel veel sterkte in deze moeilijke tijd en een goede vooruitgang.

Ter nagedachtenis aan Truus Wijker - Ockeloën

Ons bereikte het droevige bericht dat op 21 mei jl. na een slopende ziekte Truus Wijker – Ockeloën is overleden, echtgenote van Piet Wijker, onze eindredacteur van De Vriendenband.

Truus is 73 jaar geworden en in feite nog veel te jong om nu al afscheid te moeten nemen. Zij was een belangrijke steun voor Piet, ook bij zijn inzet en betrokkenheid voor de Vrienden en speciaal de uitgifte van De Vriendenband.

Tot het laatste moment heeft Piet haar de zorg gegeven die haar toekwam in de wetenschap dat het nooit meer zou zijn zoals het was. En ofschoon je vrede kunt hebben dat een einde is gekomen aan het ondraaglijk lijden, ontstaat toch de leegte in een leven zonder haar.

Wij wensen Piet, de kinderen en kleinkinderen heel veel sterkte met het verwerken van dit verlies. Laat deze leegte gevuld worden door onze gevoelens van betrokkenheid in deze moeilijke periode.

Namens het bestuur van de Vrienden van de Atletiek,
Rien van Haperen, voorzitter

Koninklijke Onderscheidingen

Lintjesregen bij de familie Peters

Het zal niet veel voorkomen dat van een echtpaar beide echtelieden op dezelfde dag een Koninklijke Onderscheiding ontvangen en al helemaal niet wanneer dit gebeurt binnen de gelederen van de Vrienden. Op maandag 26 april deed dit historische feit zich echter voor, doordat ons voormalig bestuurslid Harry Peters en zijn vrouw Jeanny beiden werden opgenomen in de Orde van Oranje-Nassau, Jeanny als lid en Harry als Ridder.

Tot beider grote verbazing stonden die ochtend om 09:00 uur niet de bestuursleden van AV Weert voor de deur, waarmee ze dachten een overleg te hebben, maar mevrouw Ina Leppink-Schuitema, burgemeester van Weert, vergezeld door wat fotografen en familie. In de tuin van hun huis –in verband met de coronamaatregelen kon de huldiging niet in het stadhuis plaatsvinden– werden beide

echtelieden vervolgens in het zonnetje gezet vanwege hun geweldige inzet als vrijwilliger in de (atletiek)sport en hun grote betekenis voor AV Weert. Na het opspelden van de lintjes, de overhandiging van de bijbehorende documenten en de nodige boeketten bloemen werd onder het genot van een kopje koffie met vlaai stilgestaan bij deze heuglijke gebeurtenis en bleef het nog lang gezellig rond en in huize Peters.

Uiteraard willen wij ook hier niet nalaten om het onderscheiden echtpaar van harte te feliciteren met hun bijzondere onderscheidingen.

Jeanny en Harry Peters tonen trots hun onderscheidingen. Links burgemeester Ina Leppink-Schuitema. (bron: secretariaat Vrienden)

Olga Commandeur is nu ridder

Olga Commandeur uit Beverwijk is zo langzamerhand niet meer weg te denken uit onze nationale samenleving. Op geheel eigen, enthousiasmerende wijze weet zij een steeds groter deel van onze bevolking aan het bewegen te krijgen. Natuurlijk allereerst via haar televisieprogramma ‘Nederland in beweging’, dat sinds 2000 dagelijks in de lucht is en waar tot wel 130.000 Nederlanders aan meedoen. Daarnaast is zij betrokken bij ik weet niet hoeveel goede doelen en stichtingen, die vrijwel allemaal iets hebben met gezondheid en beweging. En tenslotte reist zij het hele land af om mensen in verzorgingshuizen ter plekke in beweging te krijgen. “Dat is zó leuk om te doen”, laat zij in de plaatselijke krant weten. “Ik kom er elke keer weer vrolijk van thuis. Dan zeg ik tegen Frank: Ik heb vandaag weer zoveel mensen blij gemaakt.”

Blij werd zij trouwens zelf ook, toen op maandagochtend 26 april burgemeester Martijn Smit van Beverwijk voor haar deur stond. Olga: “Ik sta helemaal te shaken.” Deze kwam haar namelijk benoemen tot Ridder in de Orde van Oranje-Nassau. Smit was er zelf van onder de indruk. “Ik heb dit nog niet eerder meegemaakt”, aldus de burgervader. “We hebben maar liefst 57 a4’tjes met steunbetuigingen voor uw onderscheiding ontvangen”.

Een blij Olga Commandeur met haar fraaie onderscheiding.
(foto beschikbaar gesteld door Olga Commandeur)

Het stimuleert Commandeur alleen maar om door te gaan. “Ik vind het schitterend, een enorm blijk van waardering. Ik had het echt niet verwacht, ik ben namelijk nog lang niet klaar.”

Bestuur en leden feliciteren Olga met deze terechte onderscheiding.

Piet Wijker

Als iedereen regelmatig zou bewegen zouden we ons fitter, gezonder en mentaal beter voelen. Dat geldt zeker ook voor 65-plussers.

Yalp en Olga Commandeur zorgen samen dat senioren op een leuke manier in beweging komen. Dit doen zij op een speciale manier. Met een beweegtoestel voor ouderen. Olga Commandeur verzorgt bij iedere Yalp locatie in Nederland advies en ondersteuning.

www.yalp.nl/oudereninbeweging
T. 0547 - 289 410 | E. info@yalp.nl

**Ouderen
in beweging**

samen op een Olga Commandeur plein

Meer sporten en nieuwe mensen ontmoeten.
Samen bewegen op een Olga Commandeur Plein.

YALP | Nieuwinkampsmaten 12 | 7472 DE Goor | T. 0547 289 410 | F. 0547 289 411
info@yalp.nl | www.yalp.nl | Twitter: @YalpLetsPlay

Harry Joacim overleden

Op 26 maart jl. overleed onze donateur Harry Joacim. Samen met zijn vrouw Ellen Ort jarenlang een trouwe bezoeker van onze bijeenkomsten.

Als actieve tienkamper in de periode 1953-1969 en tot de vaderlandse top behorende op de spring- en hordenonderdelen kwam hij 14 keer uit in de HAV PH-bekerploeg. Niet alleen als atleet, maar ook en vooral als trainer, gymdocent en golfpro verdiende hij zijn sporen in de sport. Niets erger natuurlijk toen hij dat alles in 2004 moest opgeven wegens een hersenbloeding, nadat hij het jaar daarvoor al een hartoperatie moest ondergaan. Tot overmaat van ramp openbaarde zich ook nog slokdarmkanker in 2009. Harry versloeg al deze tegenspoed met verve met de ondersteuning van Ellen.

Wat mij altijd weer opviel was zijn onwankelbare humeur en groot gevoel voor humor. Van een gesprek of een praatje met Harry Joacim werd je altijd blij. Ook bij de reünistenclub van av Haarlem kwam ik Harry vaak tegen en ook daar was hij een hooggewaardeerd lid. De Vereniging Vrienden van de Atletiek zal hem missen.

CvdM

foto van de rouwkaart.

Bestuur

Met bindend vermogen samen
stappen zetten

Management

Met kennis en ervaring in de sport projecten realiseren

Advies

Met deskundig advies meerjarenbeleid helpen ontwikkelen

---

www.rienvanhaperen.nl | +31.6.5385.5731
rien@rienvanhaperen.nl

IN MEMORIAM AB SLAMAN

30 maart 2021

(overgenomen van de AAC website)

Maandag 29 maart ontvingen wij het bericht dat ons ere lid Ab Slaman was overleden.

Ab was lid vanaf 1 dec. 1955 dus 66 jaar lid, wie kan dit nog zeggen?

Hij werd lid als 14-jarige jongen en al snel bleek dat hij veel talent had, heeft dus in diverse competitieploegen mee gedaan, is vele malen Nederlands Kampioen geweest en zoals in het jubileum nummer 75 jaar AAC zo mooi staat beschreven met een foto van de nog jonge Ab er bij:

*(bron: Nederlandse
Atletiekhistorici)*

“ALLROUND AAC – ATLEET Ab Slaman Nederlands kampioen en recordhouder”

Ab heeft naast zijn atletiek carrière een geweldig bedrijf opgestart n.l. Top International, een bedrijf in diverse atletiek materialen en materiaal voor atletiekaccommodaties beter en professioneler te maken. Hij deed dit met hart en ziel en heeft eigenlijk AAC altijd geholpen wat betreft materialen, maar ook atleten met materiaal (vooral voor het werpen) discus, kogel, speer en kogelslingeren, in die tijd was het niet normaal dat een atleet eigen materiaal had, maar Ab stak daar altijd een helpende hand toe, overigens gaf Ab daar nooit veel ruchtbaarheid aan. Ab is AAC altijd zeer trouw gebleven, ondanks dat hij toch met over het hele land contacten onderhield met diverse atletiekverenigingen, iedereen wist Ab was van AAC, maar dat heeft hem nooit tegengewerkt. Ook veel gemeentes riepen vaak de hulp van het bedrijf Top International in en nooit tevergeefs. Zoals veel verenigingen heeft AAC het wel eens financieel moeilijk gehad, maar Ab was er dan altijd weer, om met de “pet in de hand” zoals hij het noemde de oude getrouwe leden te benaderen om AAC financieel extra te steunen. Dat heeft AAC altijd enorm gewaardeerd. Ook honkbal had zijn volle aandacht en was daar ook behoorlijk betrokken bij.

Er was een 2^e huis in Frankrijk waar hij na het stoppen van zijn werkzame leven, samen met zijn vrouw grotendeels zou gaan wonen. Dat heeft een paar jaar geduurd, maar toen sloeg het noodlot toe. Een zwaar herseninfarct trof Ab en voor zo’n nog steeds actieve en zeer geïnteresseerde man, een drama, ook voor zijn vrouw Ellen was het niet makkelijk. Ab kon zich er niet in schikken, dus was het heel moeilijk de laatste tijd.

En nu is hij er niet meer, bedankt Ab voor wat je in al die jaren voor AAC hebt gedaan en betekend, AAC denkt met veel respect aan je terug.

Wij wensen zijn vrouw Ellen, kinderen, kleinkinderen veel sterkte met de verwerking van dit grote verlies.

Dag Ab!

Bestuur Amsterdamse Atletiek Combinatie - AAC

**ELITE ATHLETE MANAGEMENT
SPORTS MARKETING & SPONSORING
EVENT MANAGEMENT**

Global Sports
Communication

GLOBALSPORTSCOMMUNICATION.NL

TON BLOK 1944-2021

Toppaard Yellowa gekocht voor de prijs van tweedehands auto

Zowel in de atletiek als in de paardensport kende Ton Blok de nodige sportieve successen. De Beverwijker werd tweemaal Nederlands kampioen op de 800 meter en pakte driemaal de befaamde Gouden Zweep met de hengst Yellowa. Afgelopen week-einde overleed Ton Blok op 76-jarige leeftijd in een verzorgingshuis in Voorhuizen.

Ton Blok verhuisde al op jonge leeftijd naar IJmuiden waar hij opgroeide. Hij werkte bij vishandel Berkhout als inkoper en had daardoor 's middags tijd om te trainen. Blok maakte furor bij atletiekvereniging Suomi dat toen zijn thuisbasis nog in Velsen-Noord had. Hij veroverde enkele jeugdtitels en in 1966 en 1967 de nationale titels bij de senioren op de 800 meter. In dat laatste jaar liep hij bijna een nationaal record. „Maar ik heb daar nooit wakker van gelegen. Al was het wel leuk geweest als ik het record in handen had gekregen”, liet Blok in 2015 in deze krant optekenen.

Door een slepende knieblessure kwam er een einde aan de atletiekcarrière van Blok. Hij kwam via Stroe in Putten terecht waar hij een antiekwinkel begon. Hij dook vervolgens op in de drafspor. Hij kocht zijn eerste paardje en als pure hobbyist vond de voormalige atleet zijn weg als pikeur. Totdat hij Yellowa kocht. Het dier stond te koop, omdat zijn resultaten steeds minder leken te worden. „Ik heb hem gekocht zonder 'm eerst te zien. Voor de prijs van een tweedehands auto”, aldus Blok in 1996 in deze krant.

Gouden Zweep

Zijn achtergrond als atleet gebruikte Blok in de trainingen van zijn paard. Inmiddels woonachtig in Putten had hij de nodige ruimte om te trainen. „Ik ben met het paard op mijn manier aan de slag gegaan. Dat betekende vooral veel en lang trainen met afwisselend duur- en intervalwerk. Dat had ik nog aan de atletiek overgehouden.”

Het succes met Yellowa kwam snel. Al in zijn eerste start werd

Ton Blok met Yellowa in 1995.

ARCHIEFFOTO ANP

Blok met zijn nieuwe aanwinst tweede. Hij won enkele maanden later in zijn vierde koers de Gou-

Beverwijker zeer succesvol als atleet en als pikeur

den Zweep (evenals in 1990 en 1991) en triomfeerde een jaar later in de Grote Prijs der Lage Landen.

Met Yellowa doorkruiste anti-quair Blok de hele wereld, hij zat in de sulky achter de hengst in tien landen, van Amerika tot diep in Rusland. De trip in 1992 naar Rusland stond Blok altijd bij. „Met een eenvoudig trailertje legde ik 8,500 kilometer af, tussen Polen en Moskou begeleid door een jeep met gewapende militairen. Tegen de struikrovers die de boel onveilig maakten. Waarom ik zoveel risico nam? Ach, de een gaat met vakantie naar Mallorca om drie weken met zijn luie krent in het hete zand te liggen, ik vond dit een interessant avontuur”, aldus Blok die ook in Frankrijk en België woonde voordat hij terugkeerde naar Nederland.

Santpoorter Jan Pieter van Stipriaan herinnert zijn zwager als ondernemend, moedig, avontuurlijk

In Beverwijk werd Ton Blok in 1962 Nederlands jeugdkampioen op de 1.500 meter.

ARCHIEFFOTO ANP

en sportief. „Hij had leuk gescoord in Nederland, maar ze wilden graag in Frankrijk wonen en dat deden ze. Moesten ze wel eens in de paar weken ruim 700 kilometer terugrijden naar hun winkel in Putten. Die combinatie en het trainen van paarden werd steeds moeilijker en rond 2000 is hij gestopt met de paarden.”

De uitvaart van Blok, die na een ziekbed van twee jaar overleed, is donderdagochtend in besloten kring op Driehuis-Westerveld.

Monne Reitsma

Gedachtegang van een 800 meterloper

Op 16 juli 1967 vond in Klagenfurt de hereninterland tussen Oostenrijk en Nederland plaats. Dergelijke interlands waren in die tijd bij onze atleten erg populair. Na de Olympische Spelen en de Europese kampioenschappen vormden dit soort ontmoetingen immers de belangrijkste gelegenheden om je als atleet op internationaal niveau te manifesteren.

Volgens de in dat seizoen geldende rangorde zouden op de 800 m Haico Scharn en Wijnand Blad in Klagenfurt voor ons land in het strijdperk hebben moeten treden, maar beiden konden niet starten. Dus was nu de keuze gevallen op Anton Blok en Bram Wassenaar, door AW-redacteur Bart Kappenburg in de Atletiekwereld van 28 juli 1967 bestempeld als ‘tweede keus’. ‘Maar dat nam niet weg’, zo schrijft Kappenburg vervolgens, ‘dat beide Nederlanders meteen het initiatief grepen.’ Hetgeen resulteerde in voor die tijd bijzondere eindtijden van beide atleten, waarbij Ton Blok aan het langste eind trok en de wedstrijd won in 1.49,0. Een tijd onder de 1.50, dat had eerder alleen Henk Heida gepresteerd, die in 1960 1.49,8 voor zich had laten optekenen. Dat Blok desondanks geen nationaal record liep kwam, omdat ene Ray van Asten, een in Amerika wonende, in ons land vrijwel onbekende Nederlander (sorry Ray!), in 1962 al 1.48,6 op de klokken had laten zetten.

Blok en Wassenaar, de ‘tweede keus’ van Klagenfurt, snelden een maand later tijdens de NK in Rotterdam op de 800 m naar goud en zilver.
(bron: archief AV Suomi)

Bij het Velsense AV Suomi waren wij natuurlijk apetrots op de prestatie van onze clubgenoot. Ik was in die tijd clubbladredacteur en ik vroeg dus aan Ton, of hij eens onder woorden wilde brengen wat hij tijdens die gedenkwaardige race had gevoeld en gedacht. Dat leverde het nevenstaande stukje onnavolgbare proza op, dat ik graag aan de vergetelheid ontruk door het hier, ter nagedachtenis aan onze begin april overleden clubgenoot, onverkort te publiceren.

Piet Wijker

Zo loop je 800 meter in 1.49,0 sec.:

Klagenfurt – 16 juli 1967 – Oostenrijk-Nederland

800 m	1. Anton Blok	1.49,-
	2. Härle	1.50,8
	3. Bram Wassenaar	1.51,4
	4. Danler	1.52,8

20 min. voor de start – Bram, trek jij de eerste 400 meter aan? In 53,5 seconde!

10 min. voor de start – Wat is het warm, ik ben stijf als een plank. Was ik maar niet mee gaan loslopen met die lange-afstand-lopers gisteren. Dorst! Afijn er ligt een fles zure wijn onder de kraan in de wastafel. Ik barst van de dorst. Waar is die glucose-tablet nou? Nee, een klein stukje dan. Nee toch maar niet, zoete rotsmaak in je mond...

2 min. voor de start – Droge keel. Hoe kom ik zo gek? Laat ze barsten. Zitten mijn veters vast? Blij dat ik mijn trainingspak uitgedaan heb. Het is bloedheet, bijna 30° C. Nog een sprintje eerst, nee beter niet. Nou ja, toch een kleintje dan maar.

FERTIG MACHEN!..... Ben ik al, man! Bram ga je snel weg? Als ie maar niet zo hard gaat. Verdomme.... troep, bah!

AUF DIE PLÄTZE! .... Nou kan ik er niet meer onderuit.....

FERTIG?!..... BANS!

Aan de leiding. Wat is dat, waar is Bram?.....naar buiten. Wat gaat dat hard.....ik hou hem niet.....vasthouden! HARDER BRAM, HARDER!..... Als ie nog harder gaat laat ik hem gaan.....ik moet mee...200 meter in 25,5 sec., goed genoeg! Nog 600 meter, van hier naar Tantjongpriok.....de bocht, daar staan ze: KOM OP ANTON! .....Barst maar, jullie zijn eraf.....het rechte stuk voor de tribune.....direkt moet ik overnemen.....wat trekt Bram door.....ik moet hem voorbij...het gaat niet.....het moet!.....krammen....ja, het binnenkantje.

400 METER IN 53.5, ANTON – ja – IEDEREEN IS ER NOG BIJ.... Waarom laten ze me niet gaan?.... ik ben toch kapot? Harder!.... wat duurt die bocht lang...wie wil me voorbij?....niemand komt er langs, al moet ik zijn poten breken. Harder verdomme....ik loop me lam! 600 meter. Huizinga zal de tijd doorgeven....1.20

ANTON, 120.....1.20? Dat is snel, sneller dan ik ooit tevoren gedaan heb. Dat gaat fout!... ze volgen nog steeds, ik moet ze toch kwijt... nog harder...nog 150 meter.

Waar zijn ze? Ga ik verkeerd?.. nee... HUP ANTON! HET KAN! HET KAN!..... Ja, probeer het maar eens...een miljoen voor de finish...niet omkijken...nooit omkijken....toch omkijken...ja, goed los, 8 meter! Haal ik het? Het laatste rechte stuk.....wat ga ik langzaam, ik kom niet meer vooruit... m'n knieën zijn van kauwgum..direkt stort ik in elkaar...m'n armen en benen gaan niet meer vooruit...straks languit in het meer liggen...het lijkt wel mul zand... er komt geen eind aan...dit is een nachtmerrie.....ik kom niet meer van de grond!...doorlopen tot 1 meter voorbij de finish, dan is de tijd beter. Waar is het touwtje nou....ja...eindelijk! JE BENT ERONDER ANTON, JE BENT ER DIK ONDER, HARDSTIKKE GOED! BERE SNEL!.....Ja?!...ik klap dubbel, blij en misselijk.

Anton Blok

Ter nagedachtenis van Cees Koppelaar (1939 - 2021)

(Toespraak van Melchert Kok ter gelegenheid van de condoleancebijeenkomst op 3 mei 2021)

Lieve familie, vrienden en genodigden.

Wij zijn hier bijeen in de aula van Crematorium Alkmaar om afscheid te nemen van onze zeer dierbare Cees.

Dat ik hier mag spreken is heel bijzonder voor mij. Cees was ooit mijn trainer en toen hij mij vroeg dat ik de enige was die hem persoonlijk moest en zou trainen, wat ik uiteraard deed, maakt het voor mij zeer, zeer bijzonder.

Ik ken Cees al vanaf mijn veertiende, dat is dus bijna vijftig jaar. Het eerste contact weet ik nog exact, het was bij ons in de Acacialaan te Wormerveer. Cees was in die tijd gymleraar en gaf les bij ons in de straat in de gymzaal van de Cor Bruynschool. Hij stopte voor ons huis omdat hij mijn vader, die melkboer was, aan het werk zag en maakte een praatje met hem. Cees was docent van de Koninklijke Nederlandse Atletiek Unie en had mijn vader trainerscursus gegeven. Ik werd voorgesteld aan in die tijd Mijnheer Koppelaar.

Cees Koppelaar in 2013. (foto Piet Wijker)

Daarna is er heel veel gebeurd tussen ons twee, wat meer was dan een trainer-atleten band. Cees trainde mij ruim twintig jaar als atleet en dat was in die tijd met persoonlijke schema's op maat, uitgeschreven op zijn schrijfblok. Ik spreek over de jaren 1975/1976, wij waren in die tijd voor atletiekbegrippen al professioneel bezig. Cees kon, hij was bondstrainer geweest, ook wel eens fel zijn tegen die bond. Wij hadden toentertijd de Kerngroep Zaanstreek, een soort van wilde lopersgroep onder leiding van mijn broer Bram en Kees Schaak, en organiseerde dan trainingdagen in Castricum of Zeist met de top van Nederland. Dus liepen wij met onder andere Gerard Tebroke, Bram Wassenaar en zelfs Olga Commandeur in de duinen. In de middag hadden wij dan een lunch met brood via Kees Schaak en melk via mijn vader. Cees genoot hier zichtbaar van, je zag de twinkeling in zijn ogen. De atleten kwamen uit geheel Nederland en dat was in die tijd werkelijk uniek. Iedereen kwam graag op zijn trainingen af. Er werden in die tijd zelfs tv-opnames van AVRO's SPORTPANORAMA en een reportage van het blad Sport International gemaakt.

Ondanks Cees zijn drukke agenda, kon ik hem altijd bellen. Het ging in die tijd veel over mijn loopschema, op maat gemaakt met tactische en technische loopadviezen. In mijn hardlooptijd was Cees de eerste looptrainer bij AJAX, en toen al druk bezig om zijn lopers

---

evangelie te verspreiden over heel het land en ver daarbuiten. Ik weet nog goed dat Cees trainingen gaf, voor voetbaltrainers of hockeycoaches, en waarbij ik als een soort van Bonfire, het lopers ABC uitvoerde, zoals een tripping en een skipping.

Na mijn actieve loperscarrière spoorde Cees mij aan om de trainerscursussen te volgen, wat ik via de Atletiekunie deed. Zo integreerde hij mij in het training geven voor het bedrijfsleven, wat in die tijd opbloeide. Trainingen met Norbert Groenewegen, Betty Hofmeijer en Henk van Driel van een uniek hardlooppject Connectedrunning genaamd. Wij gingen jaren met accountants- en belastingadviseursbedrijf PriceWaterhouseCoopers de hele wereld over. Zweden, Spanje, Duitsland, je kon het zo gek niet noemen. Trainen met managers van topbedrijven, mensen uit politiek Den Haag en toptalenten van Nederland, waaronder Michel Butter.

Ik weet nog goed dat wij in een super de luxe hotel in Chicago waren voor de marathon en ik lag bij Cees op de kamer. Ik zou de volgende dag meelopen met een groep lopers en loopsters, waaronder oud-Schipholbaas Jos Nijhuis. Cees belde, zoals hij elke dag deed naar Wil in Holland, maar dat ging een paar keer verkeerd; enfin hij had haar aan de lijn en vertelde dat het goed ging. Hij hing de telefoon op en weldra werd er op de deur gebonsd. Ik deed open en er stond een kolonne aan brandweerlieden voor mijn deur, met hakbijlen en een brandslang, die vroegen waar de brand was. Er was namelijk gebeld uit onze kamer, een brandalarm was gemeld, het bleek niet zo te zijn, Cees had een verkeerd nummer gedraaid naar Holland, wellicht nine one one.

Zo waren er meer prachtige trips met mooie verhalen. Maar ook de reinie van de Vrienden van de Atletiek, daar moest en zou hij samen met Wil bij zijn om alle strijders van toen te ontmoeten. Cees, Chris van der Meulen en mijn persoon doneerden dan voor het bekende koffie- en gebaksrondje. Verder had Cees de gave om na het schudden van handen en het uitwisselen van namen, die direct te kunnen onthouden. Jan-Willem, Carolien of een andere naam scandeerde hij dan diverse malen tijdens de training, of hij liet hem of haar naar voren komen, gaf dan vaak een kneepje in de wang, hand op de schouder en hield hem of haar vast om deze daarna de oefening te laten voordoen. Waarna een applaus van de groep en compliment van Cees volgde. Na zo een clinic gaf hij iedereen een hand en noemde hij de naam van de man of vrouw plus een persoonlijke hardlooptip erbij. Verder wist Cees precies de tijden van elke atleet tot op de tienden van een seconde, wanneer wij het over atletiek van heden of verleden hadden. Wanneer ik tegenwoordig zelf door het land trainingen verzorg, of via de KNVB met diverse mensen praat, kent iedereen de naam Cees Koppelaar, synoniem voor passie, professionaliteit, maar bovenal mensenmens.

Van pupil tot trainer, Cees ik vond het een grote eer dat ik deel heb mogen maken van jou leven.

Heel veel dank daarvoor.

Melchert Kok

Oud-Olympiër Lia Louer-Hinten overleden

Heden, 11 mei 2021, ontvingen wij het droevige bericht, dat op maandag 26 april jl. Lia Louer-Hinten op 78-jarige leeftijd in haar woonplaats Dongen is overleden.

Amelia Antonia Josepha (Lia) Louer-Hinten behoorde in de jaren zestig tot de top van de Nederlandse vrouwen-atletiek en werd tweemaal uitgezonden naar de Olympische Spelen, in 1964 en 1968. Vanwege haar veelzijdige aanleg manifesteerde de op 26 augustus 1942 geboren Brabantse, lid van het Tilburgse Kunst & Kracht, zich op verschillende nummers. Zo veroverde zij in de periode van 1959 tot 1965 vier Nederlandse titels bij de jeugd en zes bij de senioren op in totaal vijf verschillende atletiekonderdelen. Op vier ervan vestigde zij bovendien Nederlandse records. Ook was ze een jaar lang houdster van het Europese indoorrecord op de 400 meter.

In het eerste deel van haar atletiecarrière speelde Lia Hinten met name een opvallende rol op de 80 meter horden, waarop zij in 1963 het nationale record van 11,0 sec van Fanny Blankers-Koen evenaarde, om dit vervolgens een jaar later te verbeteren tot 10,8 sec. Daarnaast manifesteerde zij zich op de vijfkamp. Op beide atletiekonderdelen wist Lia Hinten zich bovendien te kwalificeren voor de Olympische Spelen van 1964 in Tokio. Door een knieblessure bleef haar optreden in Japan beneden de verwachtingen; op de vijfkamp werd zij met 4466 punten veertiende, terwijl zij op haar belangrijkste nummer, de 80 m horden, door haar blessure zelfs werd gedwongen om van verdere deelname af te zien.

Na 1964 stapte Lia Hinten op advies van haar trainer Jan Blankers over op de 400 meter. Op dit nummer nam zij in de jaren die volgden deel aan de Europese Kampioenschappen in 1966 en de Europese Indoor Spelen, voorloper van de Europese Indoorkampioenschappen, in 1967. Ook vestigde zij op dit nummer, naast haar reeds genoemde Europese record, zowel in- als outdoor Nederlandse records. In 1968 werd ze opnieuw uitgezonden naar de Olympische Spelen, ditmaal voor de 400 meter. Op dat moment stond zij met haar recordprestatie van 53,2 sec. vierde op de wereldranglijst. In Mexico-Stad zorgde Lia Louer-Hinten voor een Olympische primeur toen daar bleek dat zij in verwachting was. Zij kwam hierdoor tijdens de Spelen niet in actie en kwam er een abrupt einde haar atletiekloopbaan.

Met haar overlijden verliest Nederland een atlete die zich vooral onderscheidde door haar gedrevenheid en vechtlust. De Atletiekunie condoleert de familie en wenst haar veel sterkte toe met de verwerking van dit grote verlies.

Website Atletiekunie

Lia Louer-Hinten in 1964.
(foto Jac. de Nijs; bron: Wikipedia)

Vrienden Golftoernooi 2021

Beste vrienden,

Op **vrijdag 6 augustus 2021** wordt weer het jaarlijkse vrienden golftoernooi georganiseerd.

Dit zal evenals vorig jaar plaatsvinden op Golfbaan Delfland in Schipluiden. We gaan ervan uit, dat ons evenement ondanks Covid 19 doorgang kan vinden. Mocht hierin een kink in de kabel komen, dan horen degenen die zich opgeven dit zo snel mogelijk.

Overzicht programma:

11:00 uur	Ontvangst in de Brasserie Deelnemers ontvangen bij de wedstrijdtafel een presentje van Delfland, een driving range ticket om even af te slaan en de scorekaart. Koffie / thee met versnapering
12:30 uur	Start wedstrijd
17:00 – 18:30 uur	Binnenkomst en borrel met bittergarnituur
18:30 – 21:00 uur	Diner 3-gangen keuzemenu

Inschrijven voor 1 juli a.s. door een mail te sturen naar Lilian van der Kooij - Diepstraten.
Mailadres: ldiepstraten@planet.nl.

Nadere informatie volgt later per e-mail.

Degenen die vorig jaar reeds hebben meegespeeld ontvangen daarnaast tevens nog een persoonlijke uitnodiging.

Wij hopen op een grote en gezellige opkomst. Uiteraard zijn ook niet-deelnemers van harte welkom.

Met sportieve groet,
Lilian en Hans van der Kooij
Tel. 06 2379 1927 / 010 4677334

Wat doet het onverwachte?

Soms kom je al lezend teksten tegen, die je aan het denken zetten. Zo las ik kortgeleden een boek van Nassim Nicholas Taleb, getiteld: De Zwarte Zwaan. Als we aan zwanen denken, zien we witte voor ons. Dat is het normale, te verwachten beeld. Wat is de rol, de betekenis en de invloed ervan als er plotseling en volkomen onverwacht een zwarte uitzondering opdoemt? Er iets gebeurt dat op geen enkele manier te voorspellen is?

Daardoor geïnspireerd deze bijdrage, ingeleid door een korte tekst uit een oosterse filosofie.

Eerst dacht ik dat bergen bergen waren en rivieren rivieren.

Vervolgens bedacht ik me dat bergen geen bergen zijn en rivieren geen rivieren.

Maar daardoor weet ik nu dat bergen bergen zijn en rivieren rivieren.

Onzin? Wat is het verschil tussen de eerste en de derde zin? Nee, toch niet helemaal onzin! Het is een middeleeuws gezegde uit de zenfilosofie en de bedoeling ervan is als volgt:

De eerste zin is gewoon oppervlakkig waarnemen. Je ziet een berg, een rivier en je staat daar bepaald niet bij stil. Het vervolg laat zien, dat er vervolgens wél sprake is geweest van een nadenk-proces waarna de derde zin aantoont, dat de waarnemer deze natuurverschijnselen als gevolg daarvan herkent en erkent en er zich bewust van is geworden.

Wat denk je nu: “Het zal wel. Wat moet ik hiermee?” Kan ik me best wel voorstellen, maar toch beschrijft dit voorbeeld een proces wat dagelijks heel vaak bij ieder van ons optreedt.

De wereld waarnemen, waarin wij op een bepaald moment verkeren, is een continu doorgaand proces. We realiseren het ons niet eens meer. Als het gebeuren om ons heen een handeling vereist, komt die er automatisch, intuïtief. Gelukkig maar! Want veronderstel dat je jezelf steeds moet afvragen:

“Ik ga nu een boterham snijden. Wat heb ik nodig? Een mes ....., waar kan ik dat vinden? O ja, ik moet het uit de la pakken. Hoe open ik de la? Eerst met mijn hand naar het handvat, dat naar me toe trekken, ...”

En zo verder. Terug bij de boterham:

“Zal ik met de eerste snede beginnen de boterham te halveren door eerst van links naar rechts te snijden, hoewel dit natuurlijk ook best de andere kant op kan ....., Of is het misschien beter om van boven naar beneden te gaan, of toch maar andersom? Ja andersom is veiliger want dan snijd ik van me af.”

Als je over alles wat je ziet, hoort, voelt, doet, enzovoort, zó na moet denken, zou je gillend gek worden. Het is maar goed, dat een ingebouwde automatische piloot in onze hersenpan veel nuttig werk voor ons opknapt. Hoewel die automatismen ook gemakkelijk leiden tot vergissingen, fouten. Want we zijn en blijven nu eenmaal mens.

Je denkt hier volgens systeem één, oppervlakkig.

Er is dus ook een tweede systeem van denken. Dat gaat werken als je bijvoorbeeld geestelijk of lichamelijk, of beide tegelijk, iets nieuws wil leren. Zoals de techniek van het polsstokhoogspringen, om maar iets te noemen. Of, andere dwarsstraat, als je je wilt verdiepen in het zenboeddhisme. Dan wel, als je net nieuw Unieraadslid bent geworden: hoe zit de Atletiekunie in elkaar? Hoe functioneert die? Wat betekent de Unie voor de aangesloten verenigingen en voor al haar leden?

Nu is het niet zo dat je hersenen voor 90% automatisch werken en voor de 10% ‘echt’ denkwerk er ergens een schakelaartje omgezet wordt, of zoiets. Er zijn vele dwarsverbanden. Zie maar:

Een Amsterdammer. Vaste gewoonte: op dinsdag en donderdag een stukje door het Vondelpark hardlopen. Een ronde langs de waterspeeltuin en aansluitend een iets grotere voor het paviljoen langs. In het weekend ook, maar dan een extra rondje erbij. Al zes jaar lang, heerlijk.

(Alleen jammer dat hij nog altijd niet de weg naar een van de bij de Unie aangesloten verenigingen of hardlooptroepen heeft gevonden.)

(bron: Wikipedia)

verkoopt verzekeringen en, verkoper als hij is, blijft hij onafgebroken praten. Op een gegeven moment:

“U moet ook naar Amsterdam? Ja, de stad met het beroemde Vondelpark! Weet u, mijn neef, waar ik nu naar toe ga, werkt er al heel lang op een advocatenkantoor met iemand wiens tweelingbroer van een zakenpartner van een zwager was overvallen en vermoord. In het Vondelpark, het sportieve hart en de longen van Amsterdam! Niet te geloven! Het is weliswaar al zo’n vijftien jaar geleden, maar toch. Het slachtoffer was toen nog maar 38 jaar oud en liet een vrouw en drie kinderen na, van wie trouwens de jongste een

aangeboren afwijking had en speciale zorg kreeg in het VU. En dan te bedenken, dat vrouw en kinderen nu hun steun en toeverlaat verloren hadden alleen omdat hij zo nodig een rondje moest gaan joggen.... Hij was geen drugsdealer, had niets van waarde bij zich, behalve zijn mobiel. Best een zwaar ding toen trouwens om mee te sjouwen als je een eindje ging hardlopen.”

Oef! Wat gaat er nu door je heen, gesteld dat je in de schoenen van onze hoofdpersoon zou staan? Jouw zo vertrouwde, plezierige en inspirerende trainingslocatie ziet er opeens totaal anders uit! Als je volgens het tweede systeem zou nadenken, pakte je direct jouw mobieltje en ging je op zoek naar statistische gegevens over het aantal moorden per jaar of per decade in het Vondelpark. Want rationeel begrijp je heus wel dat er als tegenwicht tegen de anekdotische informatie van een praatzieke verkoper veel beter hanteerbare, en betrouwbare gegevens voorhanden zijn. Maar in de praktijk kom je daar op dat moment niet op en overheerst een emotionele reactie. Inclusief de vraag, wat je bij thuiskomst het best kunt doen ....., gaan? Of toch maar .....? Of een andere, minder gezellige locatie?

Zo ervaar je wat de invloed van incidentele, niet voorspelbare gebeurtenissen, van ‘zwarte zwanen’ kan zijn.

Hugo Tijmsmans

herzog
sport compression prevention & recovery

Plezierig sporten
Hardlopen is goed voor lichaam en geest maar dan liefst zonder vervelende pijntjes. Of je nu loopt om fit te blijven of prestaties te leveren, met de PRO Sport Compressiekousen van Herzog blijft hardlopen leuk!

Uit onderzoek blijkt dat
76% van de Herzog-gebruikers minder last heeft van blessures, sneller herstelt en meer plezier in het sporten ervaart.

Voordelen van de PRO Sport Compressiekousen

- Effectief door relatief hoge compressie en afnemend drukprofiel
- 6 meetpunten verzekeren de voor **jou** optimale pasvorm
- Die combinatie staat garant voor een doeltreffende werking!

HERZOGMEDICAL.COM

Kamerbeek coachte Visser naar record

In de vorige Vriendenbanden hebben wij uw aandacht gevestigd op het boek ‘Van 10,6 naar 9,58’, het meest recente boek van onze vriend Kees Sluys. Eerder verschenen van zijn hand ‘Snel, Hoog, Ver – Geschiedenis van de tienkamp’ (2008) en ‘De ontdekking van Dafne en andere verhalen uit de atletiekgeschiedenis’ (2016).

Bij de voorbereidingen voor zijn tienkampboek hield Kees indertijd uiteraard gesprekken met vele meerkampers. Op die manier zijn talloze verhalen langsgesproken, die natuurlijk lang niet allemaal in zijn boek konden worden opgenomen. Zoals onderstaande ongepubliceerde quote, die hij ons toezond naar aanleiding van het in de vorige Vriendenband geplaatste artikel over het Europese verspringrecord van Henk Visser uit 1956. Die willen wij u niet onthouden. *PW*

Kamerbeek: ‘Ik was 22. Ik had al snel dat seizoen de limiet gehaald en kon (tussen het werk door: ik stond 48 uur per week aan de draaibank) lekker naar de Spelen toewerken. Ik was dan wel geen potentiële medaillekandidaat, maar had daar misschien wel vierde of vijfde kunnen worden. Henk Visser was wel een medaillekandidaat. Hij was in 1952 in Helsinki ook al van de partij. Daar noemden ze hem de ‘Olympische zandloper’, want hij liep toen drie keer door zonder te springen. Drie keer ongelukkig.

Dat Europese record heeft hij trouwens nog aan mij te danken. Eerder dat jaar deden we mee aan de internationale Roemeense kampioenschappen. Hij deed een bepaald soort hangsprong. Hij hing dan als het ware hol in de lucht, en dan moest hij op een bepaald moment die holte ontspannen en gelijktijdig de armen en benen naar voren gooien, dan kreeg je een extra versnelling naar voren. Maar dat vergat hij nogal eens. In zijn eerste poging haalde hij 7.64 of zo iets. Ik zei: je vergat je landingsactie, die 8.00 meter zit er in. Hij zegt: kun je dan niet even ‘ja’ roepen? Dus ik ben naast die bak gaan staan. Toen hij bij zijn tweede sprong weer zo in de lucht hing, riep ik ‘ja’, en hij sprong 7.98. Hij heeft dat zelf nooit bekendgemaakt, maar zo was het wel. In Melbourne heeft hij nog een keer 7.83 gesprongen, de afstand waarmee Gregory Bell toen kampioen werd. En in training heb ik hem over de 8.00 meter zien springen. Ja, Visser was potentieel medaillewinnaar.’

Eef Kamerbeek kon er als verspringer zelf ook wat van. Zijn eerste sprong van 7,21 m leverde hij op de Spelen van 1960 in Rome. (bron: archief Atletiekerfgoed)

Kees Sluys

Nieuws van de Stichting Atletiekerfgoed

Ondanks de al meer dan een jaar durende beperkingen waaronder we ons werk moeten doen, weten mensen ons -fijn!- nog steeds te vinden.

Met vragen over prestaties. Kunnen we meestal redelijk beantwoorden, hoewel niet altijd. Soms laat, omdat we minder bij onze bronnen kunnen komen. Overigens wordt het aantal (historische) bestellijsten dat op onze site www.atletiekerfgoed.nl geplaatst is, nog steeds uitgebreid.

Of we belangstelling hebben voor wat we ‘memorabilia’ noemen, zoals bijvoorbeeld ereprijzen. Vrijwel steeds wijzen we dat soort aanbiedingen vriendelijk af, want we zijn immers geen museum. Er zijn sportbonden die kasten vol met bekens, medailles, vaantjes en dergelijke hebben verzameld, maar triest gegeven is dan dat daar nooit iemand naar komt kijken. En wij hebben er eerlijk gezegd een hekel aan om wekelijks urenlang stofnesten te moeten verwijderen.... Of we het archief van een vereniging willen overnemen .... Want de beheerder wordt ouder en vreest dat de jeugd er minder in geïnteresseerd is om het bij te houden. Maar typische verenigingszaken vallen voor een landelijk georiënteerde Stichting zoals wij zijn, buiten onze doelstelling. Met accepteren, enkele ‘landelijk’ aantrekkelijke krenten uit de pap vissen en de rest toevertrouwen aan het ronde archief doen wij de schenker geen recht en dat is het laatste wat we willen.

Interessante vragen vinden wij die als: Waarom erkent World Athletics (en daarvoor ook de IAAF) maar één record (outdoor én indoor) voor polsstokhoogspringen? Dat is een vraag waar Wouter Schoemaker, onze specialist records, ranglijsten, reglementen ook mee worstelt. Via ITO Niels van der Aar zijn we uiteindelijk bij DE Hongaarse reglementenkenner van de WA Imre Matrahazi uitgekomen. Zijn reactie: “It just happens to be the Pole Vault, in fact, any performance could be better than outdoors and then called “the World Record”. There are however, far more competitions outdoors, so the changes are bigger to achieve a record there. PV is a spectacular event and therefore more often staged indoors, even as standalone event.”

Overigens erkennen wij nog(?) wél beide: een out- en een indoorrecord.

Een andere vraag: Waar lag de eerste 400 meter sintelbaan in ons land? In 1896 was er een in Groningen, in het Noordersportpark, een paardenbaan. Zeker is, dat er op 18 mei 1914 ook atletiek- (en wielren-) wedstrijden op georganiseerd zijn, maar paardenbanen waren en zijn toch altijd langer dan 400 meter? Er is slechts bekend dat er rechte stukken waren van respectievelijk 300, en 804,5 meter. In Amsterdam werd op 24 mei 1914 “Het Stadion” geopend. Een voetbalstadion, met sintelbaan eromheen. We konden vinden, dat daar op is gewielrend. Maar ook atletiek? Aan de foto die ervan beschikbaar is, zou die

---

baan 400 meter hebben kunnen zijn, maar zekerheid hebben we er niet over. Overigens bleek Het Stadion niet toereikend voor de Olympische Spelen van 1928, dus bouwde men, 200 meter verderop, het Olympisch Stadion. Na de Spelen werd Het Stadion gesloopt.

Het lijkt er zodoende sterk op dat Te Werve, in Rijswijk, de eerste specifieke sintelbaan in

Luchtfoto van Landgoed te Werve met midden boven de min of meer vierkante atletiekbaan.

ons land was. Geopend in 1923 met Nationale recordwedstrijden op 28 juli en hoewel het meer een vierkant was met vier bijna haakse bochten -én precies 398,115 meter in plaats van 400-, is Te Werve vele tientallen jaren heel belangrijk geweest, zeker tot en met de jaren '60. In 1997 werd de laatste wedstrijd georganiseerd en sinds 2004 is er geen baan meer te vinden.

Eind februari overleed Antoon de Groot. Tientallen jarenlang een fenomenaal statisticus. Gelukkig dacht zijn familie bij het leegruimen van zijn huis aan ons. Twintig(!) kratten en dozen, vol uitslagen,

ranglijsten, boeken, een grote schat aan materiaal. Het is intussen geordend en geïnventariseerd, nu nog het meeste werk: inschrijven en op de goede plaats opbergen.

We zijn al een tijd bezig om alle verenigingen, die ooit lid zijn geweest van de Unie (al dan niet voor een fusie) in kaart te brengen. Intussen begint het er een beetje op te lijken, maar we weten zeker dat er in de voorlopige lijst die we nu bijna hebben nog veel hiaten - en fouten?- zitten. Zoals er momenteel verenigingsnummers zijn toegekend, zullen we ook een codering moeten maken, want veel verenigingen hadden een zelfde naam. Vooral de Griekse oudheid was/is populair: zo hebben we bijvoorbeeld 17 keer de naam Sparta gevonden. Als we zover zijn, gaan we zeker uw medewerking vragen, want we zijn ervan overtuigd dat er ook heel veel kennis over het verleden bij onze lezers aanwezig is.

Tot slot: exemplaren van de Atletiekwereld zijn voor iedereen (deels) gratis in te zien. Ga naar: www.delpher.nl

Op het startblad: Zoeken: tijdschriften. 2e blok: Atletiekwereld. Na “zoeken” verschijnen de AW's. Voer het gewenste jaartal in. Van 1934 t/m 1939 is volledig beschikbaar, van 1940 t/m 1959 kan een slotje in de weg zitten, omdat auteursrechten (nog) niet afdoende geregeld zijn. Erop klikken kan dit soms openen.

Vanaf 1960 is nog niet gedigitaliseerd.

En nu we toch bij het hoofdstukje websites aanbeland zijn: www.atletiekerfgoed.nl al eens bekeken?

Hugo Tijmsmans

VOOR HET VOETLICHT Haico Scharn †

Met zicht op het einde

Het interview waar dit artikel uit voortkomt, vond plaats op 3 mei jl. bij Haico Scharn thuis. Inmiddels is hij in de nacht van 9 op 10 juni overleden. In overleg met zijn familie is besloten om deze bijdrage, als een laatste eerbetoon aan onze overleden vriend, onverkort te publiceren. PW

“Atletiek heeft mij gevormd tot de persoon die ik nu ben. Het heeft mij geleerd dat niet alles rozengeur en maneschijn is. Dat je wel veel kunt bereiken, maar dat je met name ook, in dit geval dan, met tegenslagen goed om kan gaan.” Aldus Haico Scharn op 3 mei jl. (foto Piet Wijker)

Infobox

<i>Naam:</i>	Helprich Haico Stephanus Adrianus (Haico) Scharn
<i>Geboren:</i>	18 juni 1945 te Gemert
<i>Discipline:</i>	middellange afstand
<i>Titels:</i>	<u>Ned. kamp.:</u> Jun. A: 1500 m 1964; Sen. indoor: 1500 m 1973; Sen. outdoor: 1500 m 1968, 1970, 1973, 1974; veldloop 1970
<i>Deelnemer OS:</i>	1972
<i>Deelnemer EK:</i>	1971, 1974
<i>Deelnemer EK ind.:</i>	1971, 1973
<i>Interlands:</i>	<25
<i>Records:</i>	<u>Ned. recordhouder:</u> Outdoor: 1000 m 1974-1975, 1500 m 1973-1976, 1 Eng. mijl 1971-1985 (3 x) Indoor: 1500 m 1973-1978
<i>PR's:</i>	Outdoor: 800 m 1.49,8, 1000 m 2.20,3, 1500 m 3.37,8, 1 Eng. mijl 3.57,18, 2000 m 5.09,8, 3000 m 7.52,8 Indoor: 1500 m 3.42,3

Meer dan ooit worden wij dit jaar geconfronteerd met de eindigheid van ons aardse bestaan. Dat wordt natuurlijk op de eerste plaats veroorzaakt door de coronapandemie, waardoor inmiddels ieder van ons wel een of enkele gevallen kent van familieleden of goede vrienden die door het dodelijke Covid-19 virus zijn gevelde. Maar ook binnen onze eigen vereniging slaat de dood harder toe dan ooit. Waren het vorig jaar nog zes leden en oud-leden waarvan wij afscheid moesten nemen, intussen staat de teller voor dit jaar al op elf. En we zijn nog niet eens halverwege!

Ook al is de eindigheid van ons aller bestaan onontkoombaar, sommigen worden er onevenredig hard door getroffen, vinden wij. In de vorige Vriendenband wees onze voorzitter al op ons ledenechtpaar Els Vader en Haico Scharn, van wie Haico aan dezelfde verschrikkelijke ziekte bleek te lijden als waaraan Els op 8 februari jl. was overleden. Een zeldzame coïncidentie, vonden zelfs de deskundigen. Haico probeerde er zo nuchter mogelijk onder te blijven: “Kijk je naar de overlijdensadvertenties, dan is de helft zo oud als ik. Ook al wil je het niet, zeker niet als je altijd zo fit hebt geleefd.” Vanuit die opvatting vond hij het eigenlijk veel oneerlijker dat Els reeds op 61-jarige leeftijd aan die ellendige ziekte moest bezwijken, net als vorig jaar haar tijdgenote en goede vriendin Liliane Mandema trouwens. Mede gevoed door de ervaring hoe het Els de laatste maanden van haar leven is vergaan, had Haico, in goed overleg met de twee kinderen die hij met Els heeft gekregen, besloten om tot het eind gewoon thuis te blijven. Hoewel deze keuze hem eerst nog wel voor het dilemma stelde, of hij ze dan niet met een te zware belasting opzadelde. Kan ik ze dit allemaal nog wel aandoen, vroeg hij zich af. Gaat het dan niet net over het randje? Maar alle hulp die er verder nog vanuit de familie kon worden geboden, gevoegd bij de voorhanden zijnde ondersteuning vanuit de zorg, hadden hem overtuigd. Haico: “We zijn er wel goed uitgekomen, zeg maar. We hebben gewoon een goede band met elkaar.” En verder is de buurt er ook nog. “Kijk, als er nu wat zou gebeuren, kan ik de hele buurt bellen, ze komen allemaal, snap je? Dus wat dat betreft...”

Hardlopen bij de Paters

Maar goed, elk einde, hoe banaal het misschien ook klinkt, heeft altijd ergens een begin. Op hardlooplegebied lag dat voor Haico Scharn in Oosterhout, op het seminarie van de Paters Capucijnen aldaar. “Ik wilde priester worden, als zuiderling. Daar zat een gymleraar, die deed ook regelmatig veldloopjes over twee kilometer. En die won ik altijd. Dus ik dacht bij mijzelf: ik kan wel goed lopen. Alleen is dat daarna dus weggeëbd.” Zoals trouwens ook de wens om priester te worden. “Ik ging er dus af, het seminarie was over voor mij. Toen ging ik gewoon weer naar Veldhoven. Daar had je nog zo’n groenteboer die bij de mensen langsging. Die hielp ik ’s avonds. Ik liep met hem mee en belde dan van tevoren aan. Zo kwam ik ook bij de secretaris van de atletiekclub, van GVAC. En die zei van: *hé, heb je niet ‘ns zin om een eindje te lopen?* Zo is het gekomen. Of die wat in mij zag? Blijkbaar wel. Maar misschien heeft-ie het iedereen wel gevraagd. Toen ben ik dus gaan lopen.” Een alternatief was er trouwens niet, want GVAC had geen eigen baan. Haico: “We hadden niks, alleen een beetje bos en een grasveld, meer niet. Wij

---

trainsen in Veldhoven bij Koningshof. Dat was toen een MMS.” Nu is het een hotel en congrescentrum.

Goed, hoe beperkt wellicht ook, Scharn had er wel wat aan. Al gauw liep hij zijn eerste cross en bij de tweede had hij zijn eerste prijs al te pakken. “Toen werd ik zesde. Ik was verschrikkelijk trots op mijn eerste medaille die ik toen dus haalde”, blikte Haico Scharn hierop terug. Tijdens het eerste baanseizoen dat volgde, liep hij op de 3000 m gelijk al 9.17. “Meteen zat ik in de Zuid-Nederlandse ploeg. Het was het eerste jaar dat ze de Coupe de l’Amitié voor junioren organiseerden. Dan mag je meteen al naar Saarbrücken toe. In die tijd, met de bus, ja dat was toen al iets bijzonders.”

Drilgymnastiek

Intussen was Haico Scharn in militaire dienst gegaan. Het was de start van een beroeps carrière die 30 jaar zou duren en waar hij bij de Geneeskundige Troepen al gauw opklom naar de functie van sergeant sportinstructeur. Hij verhuisde terug naar Veghel en ging trainen bij Jacob Dikken, die toen een hele grote middenafstandsgroep onder zich had. “Daar hadden we ook nog niet zoveel. Af en toe deden we weleens wat aan hoogspringen en verspringen op De Punt, zo heette dat daar. Zondags hadden wij altijd een bostraining op Slabroek, ergens in Uden. Daar trainten we dan met z’n allen, ook Wilma van den Berg, iedereen was er altijd. We eindigden dan altijd met een paar keer 1000 meter, dus we hadden al..., gewoon, de ouderwetse dingen, met bruggen, de heuvel opsprinten, op handen en voeten; dat was gewoon ouderwetse drilgymnastiek. Tegenwoordig noemen ze dat Bootcamp, hè.”

In 1964 veroverde Scharn zijn eerste nationale titel, op de 1500 m bij de A-junioren. “Het was een slecht jaar”, klonk het haast verontschuldigend. “Het jaar ervoor liepen ze allemaal 3.55, maar ik werd Nederlands jeugdkampioen in 4.07/4.08, zoiets.”

Twee jaar later was hij op de NK op de 800 m hard op weg naar zijn eerste nationale seniorentitel. Maar, zoals vooral in de autosport vaak wordt opgemerkt: ‘to finish first, you first have to finish.’ Scharn lag op het laatste rechte eind op kop, maar voelde de hete adem van Ton Blok in zijn nek. De fout die hij volgens het AW-verslag toen maakte was, dat hij enkele meters voor de streep omkeek. Prompt viel hij. Haico: “Ja, ik heb er nog een foto van zelfs. Maar dat was gewoon oververmoeidheid van me, want ik wist dat ik het niet meer kon houden. Ik kon me gewoon niet meer staande houden. Dat is trouwens de enige wedstrijd waarin mijn ouders mee zijn geweest om te kijken, haha. Die had ik eindelijk zover gekregen. Toen viel ik, zeg! Je denkt te winnen en dan ga je net iets te ver. Dat is gewoon de drive om te winnen.” Nu hield hij er ‘slechts’ brons aan over, ondanks alles toch zijn eerste medaille bij de senioren.

Het echte trainen

Intussen had de militair Scharn zich laten overplaatsen naar Arnhem. Dat was een bewuste keuze, omdat het pas opgerichte Ciko ‘66 toen een hele goede lopersgroep had, die trainde onder clubtrainer Henk Viset. Uit het hele Gelderse achterland waren allerlei lopers die zelf geen atletiekbaan hadden, naar Ciko toegekomen. “We hadden in die tijd wel twintig

---

mensen onder de twee minuten en vijftien onder de vier minuten. Kijk, dat was een hele grote groep”, legde Scharn uit. “Naast de centrale trainingen en de trainingen van Viset gingen we ook nog met groepen duurlopen doen in de buurt van Oosterbeek. Met vijftien man deden we dan een duurloop van 20 minuten. En op de Veluwe zelf had je zo’n rondje van 20 kilometer, met alleen maar heuveltjes op en heuveltjes af. Dat was gewoon veel beter voor mij. Daar ben ik ook pas begonnen met het echte trainen, zeg maar. En elk jaar ging ik wel vooruit, want ik weet mijn progressie nog goed. Ik ben van 4.15 naar 4.05 gegaan, daarna naar 3.55 en toen 3.48. Toen heeft het een hele tijd geduurd, voordat ik weer naar 3.46 en nog meer ben doorgeschooten. Dat heeft ook te maken gehad met hoe het met mijn werksituatie zat en zo.” Het zal duidelijk zijn dat Haico het hier had over de 1500 m, die hem het beste bleek te liggen en waarop hij zichzelf gaandeweg kansen op nationale titels begon toe te dichten.

En die kwamen er. Tussen 1968 en 1974 veroverde hij er vijf in totaal, waarvan één indoor. Al doende diende zich ook deelname aan de internationale toernooien aan, tot de Olympische Spelen aan toe. Haico: “Op een gegeven moment zie je dat zelfs die haalbaar zijn en dan doe je daar ook weer alles voor.” En met succes, want in 1972 werd hij uitgezonden naar de Spelen in München, waarin hij doordrong tot de halve finale. Daarin eindigde hij als zevende. Dat die Spelen ernstig werden verstoord door de Palestijnse aanslag op de Israëliërs, waardoor sommige Nederlandse deelnemers afzagen van verdere

deelname, heeft bij Scharn geen rol gespeeld. “Dat is bij mij niet ‘im frage’ geweest. Iedereen moet dat natuurlijk voor zichzelf uitmaken, maar ik sta er nog steeds achter. Kijk, en wie heeft er met die jongens getraind? Dat was ik toevallig. Want in Formia heb ik nog -met Wil Westphal en ook Toine van de Goolberg toen nog, dacht ik- met hen getraind. Dus ik kende ze ook nog. Ik heb zelfs nog ‘s avonds met ze aan tafel gezeten. En ik heb toevallig ook nog een Israëliëse zwager. Later ben ik nog een paar keer terug geweest in Israël met trainingskamp. Dat heeft mij er alleen maar in gesterkt dat ik het goed gedaan heb.”

[Haico Scharn in tweede positie in zijn 1500 m-serie tijdens de EK van 1974 in Rome. \(bron: Wikipedia\)](#)

Trots

Van alle internationale kampioenschappen waaraan hij deelnam, was Haico Scharn het meest trots op zijn optreden op de EK van 1974 in Rome. Op 0,2 seconde miste hij daar op de 1500 m het brons. “Thomas Wessinghage pakte me op de laatste meters. Ik was echt in de vorm van mijn leven. Ik had gewoon nog iets harder moeten doorsprinten, denk ik.” Weliswaar was hij drie jaar eerder in Helsinki in een nog iets snellere tijd (3.40,9 om 3.41,3)

---

gefinisht, maar daar werd hij achtste. Haico: “Ja, maar het gaat er om: ik heb in Rome wel de snelste 300 meter gelopen. Daar kijk ik altijd naar, de laatste 300 meter dus. En het ligt natuurlijk altijd heel dicht bij elkaar.”

Gaandeweg werd er in de groep van Henk Viset steeds harder getraind. Haico: “Wij hebben bij hem altijd getraind volgens Lydiard. Al die lopers in die tijd waren niet lui. Alleen, wij maakten allemaal wel de fout dat we dachten van: 160 kilometer is goed, want dat zei Lydiard: je moet 160 kilometer gevarieerd trainen, daar had-ie voor ons een heel schema voor. Maar wij dachten, Jos Hermens ook: we moeten niet 160, we moeten 200 doen, snap je? Jos ging zelfs nog verder door, naar 300. In de winter deden we heel veel lang werk. Zeven weken lang liepen we bijvoorbeeld wel 200 kilometer per week. Vandaar dat ik tien jaar lang bij de eerste drie zat op de Nederlandse crosskampioenschappen. Plus al die buitenlandse crossen waar Nic. Lemmens ons allemaal heenbracht. Bij hem stond ik overal wel ergens in de crossploeg. Dat waren ontzettend leuke reisesjes, heel andere crossen dan in Nederland. Het was echt een stimulans om daarvoor te trainen.”

Zingen bij de rododendron

In 1976 lukte het Haico Scharn niet meer om zich te kwalificeren voor de Olympische Spelen van Montreal. “Toen voelde ik, dat het eigenlijk teveel was geweest, dat ik toen toch te hard door heb getraind, snap je? Met een uitgebalanceerde training van nu had ik er iets meer uit kunnen halen. Als ik iets meer het accent had gelegd op snelheid, dan was het nog beter geweest”, oordeelde Scharn, met de ogen van nu erop terugkijkend. “Toen ben ik gestopt, omdat ik het niet meer kon halen.”

Aangezien hij sportinstructeur van beroep was, was het logisch dat Scharn zich vervolgens op de rol van atletiektrainer wierp. Alleen moest hij daar, ondanks zijn achtergrond, toch eerst alle cursussen voor doorlopen, te beginnen bij die van recreatie-sportleider. Haico: “Dan moest je dus bij de rododendron ergens gaan zingen, die dingen dus, haha. Daarna jeugdathletiekleider tot en met trainer/coach B aan toe. Dat was in die tijd de beste opleiding, daar kwamen zelfs mensen uit de hockeywereld op af, die meer wilden weten over de fysiologische achtergronden. Fred Brouns, Hans Keizer, Sjef Swinkels en zo hebben die cursus opgezet. Die hadden zó'n goed plan, dan was je echt..., een huisarts wist niet zo veel van inspanningsfysiologie als wij. Dat heb ik altijd wel interessant gevonden. En toen ben ik dus trainer bij Ciko geworden.”

Bondscoach

Dat duurde niet lang. Want al gauw werd hij gevraagd om de functie van bondscoach bij de KNAU te vervullen, die was opgevallend na het vertrek van Cees Koppelaar. Volgens Haico niet eens zozeer vanwege zijn kennis, maar vooral omdat hij bekend was. “Want je moest er echt wel wat voor doen. Je was er dag en nacht mee bezig, buiten je gewone werk om”, herinnerde Scharn zich. “Daar heb ik dus gewoon geluk bij gehad. En daar heb ik dus veel atleten door gekregen.” Enkele van de bekendste: Letitia Vriesde, Stella Jongmans, Yvonne van der Kolk en Léon Haan. “Sommigen zeiden: je moet nooit naar

---

Haico gaan, die traint veel te hard. Die wel naar mij toe zijn gegaan, zeiden: het valt wel mee, snap je? Maar ik was wel hard, ja. D'r moest wel wat gebeuren. Het is niet zo dat het allemaal maar eventjes zo makkelijk ging." Els Vader kwam er pas veel later bij, enkele jaren nadat de twee begin jaren '80 een relatie hadden gekregen. Dat leidde aanvankelijk niet tot verbetering, maar tot meer blessures. Zij zat toen in een dip, stond al vijf jaar stil, was in die tijd fysiotherapeute bij een particuliere praktijk en maakte soms werkweken van 50, 60 uur. Haico: "Ze zat altijd tegen haar grenzen aan. Pas toen zij in '85 besloten had om de fysiotherapie vaarwel te zeggen, vanaf die tijd gingen haar prestaties weer vooruit. Maar of dat mijn verdienste is geweest..., dat was misschien anders ook wel gekomen. Ze moest het, net als ik, hebben van gewoon hard trainen. Ze kon vreselijk hard trainen." Scharn was slechts enkele jaren bondscoach. "Daarna zat Michel Lukkien van Nike aan mij te trekken. D'r was toen een strijd gaande tussen Asics en Nike en ik zat er een beetje tussenin. Hij zei: *je mag alleen maar voor mij werken, dus ja...*" Dat wil zeggen, parttime dan, want in militaire dienst was Scharn inmiddels als adjudant werkzaam bij het Militair Sportmedisch Centrum in Utrecht. Daar keek hij met trots op terug. "Ik deed daar alle testen. Ik was dan wel geen inspanningsfysioloog, maar noem mij maar trainingsdeskundige. Wij waren de eersten met lactaatmetingen, hadden een mooiere loopband dan Papendal. Alles kon daar, als je je aanvraag maar goed motiveerde."

Andere rolverdeling

Intussen was Els aan een nieuwe carrière in de ICT begonnen. Eerst als Cobol programmeur bij het Centrum Voor Informatieverwerking, een dochtermaatschappij van de Spoorwegen, vervolgens, na eerst een hbo-studie informatica, gevolgd door bedrijfskunde, te hebben gedaan, bij de ABN*AMRO. Haico: "Ikzelf ben doorgedaan tot mijn 52°. Toen werd onze dochter ziek en zijn we om de tafel gaan zitten en hebben een keuze gemaakt: Els wilde nog graag carrière maken, terwijl ik gebruik kon maken van een gunstige uitredingsregeling." Na de val van de Berlijnse Muur moest het aantal militairen in ons land worden teruggeschoefd. Vandaar. "Daar heb ik het wel een tijdje moeilijk mee gehad. Want ja, je bent toch wel te jong. En toen ben ik ook niet meer gaan trainen, want dat kun je alleen maar goed doen -ik zat toen bij Rotterdam- als je dat vijf keer in de week doet", verklaarde Haico Scharn. Welnu, die rolverdeling duurde voort tot april 2019, toen eerst bij Els die vreselijke ziekte werd vastgesteld, ruim een jaar later gevolgd door een vergelijkbare diagnose bij Haico. De afloop kennen we.

Tot slot: Haico Scharn vond, dat de atletiek hem in zijn verdere leven heel veel plezier heeft gegeven. "Het heeft mij gevormd tot de persoon die ik nu ben. Het heeft mij geleerd dat niet alles rozengeur en maneschijn is. Dat je wel veel kunt bereiken, maar dat je met name ook, in dit geval dan, met tegenslagen goed om kan gaan." Daarnaast hoopte hij dat de baanatletiek weer wat meer aandacht zou krijgen. Die vond hij zoveel mooier dan bijvoorbeeld de wegatletiek, zowel technisch als qua planning.

Haico, ik vond het een voorrecht om je te mogen interviewen, Rust zacht, goede vriend.

Piet Wijker

Een aardige anekdote

Als lid van V & L kreeg ik in de zomer van 1954 van onze coach Constant Mahieu de vererende uitnodiging om met een select groepje atleten, Fanny Blankers-Koen, Puck van Duyne-Brouwer, Theo Saat en Frans Buys mee te doen aan het Rudolf Harbig Gedächtnis Sportfest in Dresden, Oost-Duitsland. Ook de man van Fanny ging met ons mee als sportredacteur van de Telegraaf.

Fanny Blankers-Koen (midden) in actie op de 80 m horden in Dresden in 1954. Ze werd in 11,1 sec. tweede.
(bron: archief Atletiekergoed)

moest dus aan de directeur van de administratie vragen om een extra vrije dag, want we konden pas op maandag na de wedstrijd weer terugreizen.

De directeur, dhr. v.d. Meulen, was een streng persoon die de sport niet hoog in zijn vaandel had staan. Met lood in de schoenen klopte ik aan zijn kamerdeur en vroeg om een dag vrij. Aanvankelijk kreeg ik geen toestemming, want hij was die maandag jarig. Na nogmaals het belang voor mij te hebben onderstreept kreeg ik toch toestemming, maar ik moest hem wel een kaartje sturen voor zijn verjaardag.

Na de wedstrijd vroeg ik Fanny om een handtekening op de kaart te zetten en stuurde deze naar Delft.

Toen ik dinsdag weer op kantoor terug was hoorde ik, dat hij op de vaste maandagochtend vergadering van de directie met de kaart in zijn hand had geroepen: *Jullie zeggen dat ik niets van sport afweet, maar ik correspondeer met Fanny Blankers-Koen!!!*

Ton van Druten

Cartoon Dick Bruna

Onlangs kwam ik op Facebook bijgaande cartoon tegen van de hand van Dick Bruna, de

bedenker van Nijntje. Reeds in 1964 bleek hij de atletieksport op deze wijze zo treffend in beeld te hebben gebracht, dat ik het de moeite waard vond om hem hier nog maar eens opnieuw af te drukken.

PW

Vegatest

Met de VEGATEST- methode kunnen uitspraken worden gedaan over zwakke organen, belasting door pesticiden of insecticiden, een gebrek aan bepaalde stoffen, aanwezige parasieten, vergiftiging met zware metalen overgevoeligheid voor bepaalde levensmiddelen en allergische reacties.

Vegacheck

Met behulp van de Vegacheck wordt van verschillende gebieden in het lichaam de reactie op prikkels gemeten. Wanneer het lichaam te sterk of te zwak op een prikkel reageert, is er sprake van een storing in het lichaam die ziekteverschijnselen oproept of kan gaan oproepen.

Quantumfysica

In 60 seconden meten welke tekorten er zijn.

072-5156782 • www.marjabak.nl
marja.bak@gmail.com

Ter Specke Bokaal

De editie van 2021: Spanning en inzet.

De wedstrijden om de Ter Specke Bokaal in Lisse worden al vele jaren gezien als de opening van het baanseizoen. Hoewel er voor dit evenement al veel testwedstrijdjes en competities zijn geweest, is het eerste grote en brede treffen van toppers begin mei bij AV De Spartaan.

Bij het Jeugdfonds staat deze wedstrijd vooral in de belangstelling door het grote aantal talenten dat zich inschrijft. Dit jaar was dat niet anders. Door de strenge Covid maatregelen mochten maar 250 unieke atleten deelnemen. Het overgrote deel van de ruim 700 inschrijvingen kreeg dus het teleurstellende bericht dat zij waren afgewezen. Toch kon er genoten worden van veel jeugd. Van de 250 toegelaten deelnemers was ruim de helft, 130, jonger dan 23 jaar en 78 jonger dan 20 jaar. Maar er was ook wat te verdienen. In 2021 zijn er drie Europese Kampioenschappen: onder 23 in Bergen, onder 20 in Tallinn en onder 18 was gepland in Rieti. Deze laatste wedstrijd is gecancelled, maar in de wandelgangen heb ik vernomen dat er een alternatief evenement komt met dezelfde limieten. Wat meer informatie over de prestaties is in een ander hoofdstuk in deze Vriendenband te lezen.

Paul Grimbergen.
(foto Paul Grimbergen)

Deze editie van de TSB moet een van de spannendste geweest zijn, omdat bijna niets op de normale manier georganiseerd kon worden. Aan de voorzitter van het organisatie-team: Paul Grimbergen heb ik gevraagd of de Vrienden (waar hij er zelf ook een van is) een kijkje in de keuken mochten nemen. Hij wilde daar graag aan meewerken en zo ontstond onderstaand interview:

Er is volgens mij geen Ter Specke Bokaal geweest waarbij de voorbereidingen zoveel energie en spanning hebben gebracht als deze editie. Jullie

bleven er altijd in geloven. Is er nooit een moment geweest om deze wedstrijd weer over te slaan of te verplaatsen?

Nee, dat is nooit een optie geweest voor ons. Nadat het in 2020 geen doorgang kon vinden in mei, hebben we het nog geprobeerd om het in september te organiseren, maar dit zou samenvallen met het NK junioren. Een datum in augustus hebben we nog bekeken, dit zou ons organisatorisch niet lukken i.v.m. de vakantieperiode en de toen geldende covid maatregelen, we spreken dan over mei/juni wanneer we de beslissing moesten nemen.

Hoeveel instanties buiten De Spartaan waren betrokken bij de realisatie van TSB 2021?

Dat zijn: de Atletiekunie, het NOC/NSF, Ministerie van VWS, de Gemeente voor de vergunningen en Sportdokters voor de snel-testen.

Wanneer was het echt definitief dat deze wedstrijd door zou gaan?

Dat was eind maart, met de restricties vanuit het VWS met betrekking tot de vergunning. Daarom hebben we ook gekozen om de –bij de TSB erg populaire– incurante nummers om te zetten in de reguliere nummers. Met de snel-testen kwam alles op de laatste tien dagen aan. Veel contact met Sportdokters, de protocollen. We hebben gelukkig gebruik kunnen maken van de hallen van Onderwater, met voldoende parkeergelegenheid en ruimte om de teststraat goed en ruim in te richten.

Kan je een inschatting geven met hoeveel mensen in het organisatieteam jullie in de periode tussen het definitieve besluit en de wedstrijd datum gewerkt hebben en hoeveel uren er tijdens die periode zijn geïnvesteerd?

Het aantal mensen is niet zo moeilijk; dat is de gehele commissie (acht personen) en de wedstrijdleiding. Het inschatten van het aantal uren is wat moeilijker, maar dat zijn er aanzienlijk. Als je uitgaat van 20 uur gemiddeld per week per persoon zijn dat er wekelijks 180 en dat voor vijf weken is 900 uur.

Verder de klusploeg bij De Spartaan niet te vergeten om de accommodatie tiptop in orde te krijgen. In april iedere dinsdagochtend en de laatste twee weken nog meerdere uren met gemiddeld acht man. De livestream bekabeling (glasvezel) heeft alleen al in de laatste week enorm veel energie en uren gekost.

Het gehele testen (473 tests) en alles wat erbij komt kijken heeft buiten het normale draaiboek enorm veel energie gekost.

Kunnen de organisaties van de andere negen toegestane nationale wedstrijden nog iets leren van jullie aanpak en ga je ze daar ook bij helpen?

Of ze er iets van kunnen leren weet ik niet; per organisatie is de aanpak anders, het aantal vrijwilligers is verschillend, wat voor soort wedstrijd wil je presenteren. Ik weet dat niet iedere organisatie bijvoorbeeld livestream heeft. Wat wel gelijk is is het testen, daarbij zijn wij altijd bereid om vragen te beantwoorden en om onze bevindingen te delen. Een klein punt bijvoorbeeld is de registratie van de testen, wij maakten gebruik van een zelf ontwikkelde app en dat werkte prima. Maar informatie delen van de reeks wedstrijden is altijd verstandig, alleen zal dit waarschijnlijk plaatsvinden bij de evaluatie van de wedstrijden in het najaar. Aan de andere organisaties: wil je weten hoe wij sommige vraagstukken hebben opgelost, informeer gerust.

Zijn er dit jaar nog ervaringen geweest die je bij de volgende edities kan gebruiken?

Wij evalueren altijd binnen tien dagen de wedstrijd, daar gaan wij kritisch kijken wat we kunnen meenemen naar de volgende TSB, vooral om het niveau van de TSB te verhogen. Na iedere TSB komen er weer nieuwe ideeën.

Wat is de kracht van der Ter Specke Bokaal?

Ik wil er vooral de nadruk op leggen, dat we deze wedstrijd alleen kunnen organiseren door ons grote vrijwilligersbestand binnen de vereniging, waar we dan ook zeer trots op mogen zijn, de medewerking van alle leden en bestuur en natuurlijk mogen we onze trouwe sponsors en vrienden van de TSB ook niet uitsluiten.

Bedankt Paul voor deze openhartigheid; wij wensen de andere negen toegestane wedstrijden veel succes. Laat TSB 2022 maar weer een ouderwetse “normale” wedstrijd worden met veel nieuwe ideeën.

Wim van der Krogt

Talenten bij Ter Specke Bokaal 2021.

52 Procent van de deelnemers was jonger dan 23 jaar en 31 procent jonger dan 20. De jongste deelnemster was de 14-jarige Luna Pedemonte van Olympus 70 bij het kogelstoten voor junioren. Voor drie Europese Kampioenschappen waren er tickets te verdienen en, ondanks het windrige en natte weer, lukte dat een aantal malen. De opvallendste prestaties bij de jeugd:

Maurice Afognon, 16 jaar, won de 100 meter in een tijd van 10,89 sec. met een tegenwind van 1,0 meter per seconde. De limiet voor het EK U18, of wat daarvoor in de plaats komt, staat op 10,80.

Myrthe van der Schoot, 17 jaar, won verrassend en knap de 400 meter in 55,27 sec. Limiet voor EK U18 staat op 55,35.

Rick van Riel, 19 jaar, werd op de 800 meter op gang gebracht door niemand minder dan Tony van Diepen en finishte als winnaar in 1.50,02 en dat is 48/100ste onder de limiet voor het EK U20.

Jermaine Kleine, 17 jaar, is een talent op de 400 meter horden. Hij moest de overwinning laten aan Nick Smidt, die daar

Diana van Es in actie in Lisse.
(foto's Erik van Leeuwen)

---

later op de dag de bokaal voor de mannen mee naar huis mocht nemen, maar de tijd van Jermaine: 52,93 was ruim onder de limiet voor het EK U18 en slechts 83/100ste boven de limiet voor het EK U20.

Diana van Es, 22 jaar, won overtuigend de 1500 meter in 4.14,97 en bleef onder verre van ideale omstandigheden slechts 1,5 seconden boven de limiet voor U23.

Celine van Heerikhuize, 16 jaar, liep op de 800 meter 14/100ste onder de limiet voor het EK U18. De eveneens 16-jarige **Suus Altorf** bleef daar slechts 15/100ste boven.

Zoë Sedney, 19 jaar, versloeg op de 100 meter horden de Jamaicaanse wereldtopper Megan Tapper in een winnende tijd van 13,26 sec. Limiet voor EK U23 staat op 13,45. Voor deze prestatie zou zij later de bokaal bij de vrouwen overhandig krijgen.

Zoë Sedney (links) en Sharona Bakker, twee voormalige Jeugdfondsathletes, kwamen elkaar in Lisse weer tegen. Zoë won.

Jeugdfonds Talent Award

Al een aantal jaren wordt bij de TSB de Jeugdfonds Talent Award uitgereikt voor een aanstormend talent. Alle hierboven genoemde atleten stonden op de shortlist. Uiteindelijk is gekozen voor een atleet die een heel sterke progressie heeft laten zien. De 18-jarige **Ruben Rolvink** wierp de junioren discus (1,75 kg) maar liefst 59,34 meter ver. Bijna 3 meter boven de limiet voor het EK U20. De jury besloot hem voor deze prestatie de Talent Award toe te kennen.

Wim van der Krogt

Het erepodium met vlnr. Ruben Rolvink, winnaar van de Jeugdfonds Talent Award, Nick Smidt, voor de tweede maal op de 400 m horden winnaar van de bokaal bij de mannen en Zoë Sedney, winnares van die bij de vrouwen.

Vrienden Jeugdfonds op de voet gevolgd

Jeugdfonds team 2021

Ieder jaar ondersteunen de Vrienden van de Atletiek middels het Jeugdfonds een aantal atleten op weg naar de top. Zeer veel huidige toppers hebben daar al gebruik van kunnen maken. De laatste jaren werd de selectie bepaald door factoren zoals progressie, groei en de mogelijkheden en kansen om bij grote toernooien aanwezig te zijn en daar ervaringen op te doen die op hun verdere weg van pas zouden kunnen komen.

In deze zeer vreemde Corona periode hebben wij de selectieprocedure iets aangepast. Reden daarvoor was dat er veel te weinig wedstrijden waren, waardoor geen duidelijk beeld gevormd kon worden over de fysieke gesteldheid en ontwikkeling van de atleten. Wel hebben wij gekozen om te focussen op twee van de drie Europese kampioenschappen van 2021 en dat zijn die voor U20 en U18. In samenwerking met de Atletiekunie hebben wij atleten de volgende vraag gesteld:

Wil je dit jaar bepaalde dingen realiseren die jouw ontwikkeling op atletiekgebied en de weg naar genoemde EK's ten goede komen, zoals: deelname aan een internationale wedstrijd, een stage binnen de coronaregels, aanschaf van materiaal of medische begeleiding, laat het ons dan weten en beantwoord de volgende vragen.

1. Voor welke wens zou jij de financiële ondersteuning willen gebruiken?
2. Waarom denk/vind je dat jouw aanvraag ondersteund moet worden?
3. Jouw beste prestatie in 2020 en/of indoor 2021.

Toch wel enigszins tot onze verbazing kwamen er 38 aanvragen binnen en daarbij viel het op, dat talenten veel extra kosten moeten maken om door te groeien en dat daarbij belangeloze inzet van trainers en begeleiders cruciaal is. Alle wensen zijn in vier groepen onder te brengen.

1. Stages.
2. Ondersteuning in reiskosten naar specifieke trainingen en wedstrijden.
3. Medische begeleiding.
4. Materiaal.

Britt de Blaauw (tweede van links) veroverd zilver op het NK Indoor 2021.

Na uitgebreide bestudering van de verzoeken hebben Marjan en ik de volgende zes talenten geselecteerd voor ondersteuning in 2021:

Britt de Blaauw: Toonde haar progressie bij het NK Indoor in Apeldoorn door daar op de 200 meter het zilver bij de senioren te winnen met een tijd van 23,94. Een duidelijke verbetering t.o.v. haar beste outdoortijd in 2020 en niet alleen onder de limiet voor het EK U18 dat op 24,15 staat, maar ook onder die van het EK U20 dat op 24,00 stond.

Sarah van Beilen: Meerkampster met als sterk onderdeel het hoogspringen. Sprong in 2020 1,80 meter en was daarmee slechts 1 centimeter verwijderd van de limiet voor het EK U20. Op de meerkamp zijn ook mogelijkheden om de limiet te halen. Haar PR is 5249 punten, de limiet staat op 5400 punten.

Timme Koster: Bewees in 2020 met een tijd van 13,87 al onder de limiet van 13,90 voor het EK U20 te kunnen lopen op de 110 m horden en bevestigde zijn stijgende vorm door op de 60 m horden een tijd van 7,86 te realiseren.

Yasmine Abbes: Een talent op de middellange afstand en met name op de 3000 meter. In 2020 bleef ze slechts 68/100ste boven de limiet steken, maar tijdens het afgelopen indoorseizoen liet zij geen twijfel over haar progressie zien en liep een nationaal juniorenrecord van 9.23,20. Ook op de 1500 meter is zij in staat aan de limiet te voldoen.

Keitharo Oosterwolde: De limiet voor EK U20 moet haalbaar zijn voor zowel de 100 als de 200 meter. Voor de kortste afstand staat de limiet op 10,60 en in 2020 liep hij al een PR van 10,49. Op de dubbelafstand is zijn PR slechts 13/100ste boven de limiet van 21,40.

Twee talenten op de middellange afstand: Djoao Lobles en Noah Baltus. (foto's Erik van Leeuwen)

Noah Baltus: Een middenafstand talent uit de groep van Guido Hartensveld. Realiseerde in 2020 zowel op de 800 als de 1500 meter al tijden onder de limiet voor het EK U20. Tijdens het indoorseizoen bewees hij opnieuw zijn vorm door op 1/100ste seconde de limiet voor het EK Indoor senioren te missen. Op 13 mei liep hij op de 800 meter tijdens de HSG in Vught opnieuw onder de limiet van 1.50,50. Noah hoort in zijn categorie bij de top vijf van Europa en is een van onze troeven tijdens het NK.

Bovenstaande atleten wensen wij veel succes in hun voorbereidingen en wij zullen ze op de voet blijven volgen.

Marjan Olyslager/Wim van der Krogt

Wilt u het Jeugdfonds extra ondersteunen?

**Dat kan. Stort dan uw bijdrage op het rekeningnummer van het Jeugdfonds:
NL69 RABO 0181 2773 60 onder vermelding: Storting Jeugdfonds.**

De ene vergissing haalt de andere uit

De artikelen die wij hier publiceren over ons roemruchte atletiekverleden leveren vaak weer reacties op, waar niet zelden nieuwe wetenswaardigheden uit voortkomen. Die scherpen het geschetste plaatje over het verleden soms aan, of werpen daar een wat ander licht op. Het hier elders in dit blad gepubliceerde verhaal van Eef Kamerbeek, die verspringer Henk Visser blijkt te hebben gecoacht tijdens diens Europese recordsprong in 1956, is daar een fraai voorbeeld van. Ook een vergissing kan echter tot verrassende resultaten leiden. Zoals het nu volgende verhaal aantoont.

Vignet van de Roemeense kampioenschappen van 1954.
(foto's beschikbaar gesteld door Teun Aret)

Teun Aret liet ons naar aanleiding van datzelfde verhaal in de vorige Vriendenband over de Europese recordsprong van Visser weten, dat hij hierbij aanwezig was geweest. Hij stuurde ons zelfs een compleet fotoalbum van die Roemeense kampioenschappen toe, waarmee hij dit dacht aan te tonen. Alleen was één blik op het in dat album opgenomen vignet al voldoende om vast te stellen, dat hij zich vergiste. Teun bleek aan de editie van **1954** van deze Roemeense kampioenschappen te hebben deelgenomen, terwijl Henk Visser zijn recordprestatie in de editie van **1956** leverde. Blijkbaar had Visser in 1954 op hem al zoveel indruk gemaakt, dat Aret meende bij die recordsprong aanwezig te zijn geweest.

Nederhand kampioen

Waar Teun Aret echter in elk geval wél bij aanwezig was, was de recordprestatie die onze vriend Peter Nederhand daar op de laatste dag van dit toernooi leverde. In mijn Voetlicht-artikel over hem in 2017 heb ik geschreven, hoe Nederhand mij had verteld, dat hij die kampioenschappen van '54 in Boekarest had beschouwd als een soort revanchewedstrijd van het EK in Bern. Aan dit laatste

Peter Nederhand op het erepodium na zijn overwinning op de 110 m horden.

---

toernooi had hij vanwege een blessure namelijk niet kunnen deelnemen. “Tot mijn grote, stomme verwondering werd ik kampioen in 14,6, met een evenaring van het Nederlands record van Brassier. Ik versloeg daar drie man die in de finale hadden gezeten in Bern, inclusief een Roemeen die dacht dat-ie daar wel een kans had. Die liet ik mijn hielen zien. We hadden allebei dezelfde tijd, maar ik won wel. Daar ben ik heel tevreden over.” Aldus Nederhand in 2017.

De laatste dag van die Roemeense kampioenschappen werd volgens Aret afgesloten met een groot feest, waarin door de Nederlandse delegatie uiteraard het record van Nederhand uitgebreid werd gevierd. Een blik op het vignet vertelt ons, dat dit feest dus op de avond van de 26^e september moet hebben plaatsgevonden.

Record op de 26^e september, of toch niet?

Terug in eigen land werd er uiteraard een recordaanvraag ingediend bij de nationale record-commissie van de KNAU, die haar eindoordeel, zoals in die tijd gebruikelijk, in de rubriek ‘Officieel’ van het toenmalige bondsorgaan de Athletiekwereld publiceerde. En zo lezen wij dus in het laatste nummer van de AW van 1954, dat deze commissie onder meer het navolgende record had erkend:

• *110 m horden heren: 14.6 sec, P. Nederhand, A.L.O., te Boekarest op 26-9-‘54.*

‘Case closed’, zou je zeggen. Nou, nee hoor. Want in de officiële recordboeken van de KNAU, te weten die van Aad Heere uit 1992 en van Hans-Peter Dries uit 2014 komt deze recordprestatie niet voor. Althans niet op die datum. Daarin staat het record van Peter Nederhand vermeld op 27 september 1954. En dat is dus onmogelijk, zoals u uit het voorgaande verhaal zelf kunt afleiden.

Vanzelfsprekend heb ik onze vriend Hans-Peter Dries om opheldering gevraagd. Die had hij bij het ter perse gaan van dit blad nog niet gegeven. Ik houd het er voorlopig maar op, dat er sprake moet zijn geweest van een typefout.

Tegelijkertijd begin ik mij dan wel af te vragen, of het in de loop van de vele tientallen jaren waarin wij recordoverzichten hebben geproduceerd, bij deze ene typefout zal zijn gebleven. Het lijkt te onwaarschijnlijk om waar te zijn.

Of is hier sprake van een vorm van beroepsdeformatie?

Piet Wijker

**De beste prestatie
onder alle
omstandigheden.**

bkingenieurs.nl

Onze jarige Vrienden

(tussen haakjes de nieuwe leeftijd)

Juli 2021

2 Chris Buitelaar (77)	17 Pedro Veldhuis (46)
2 Johan Knaap (72)	19 Hilda van Doorn (78)
3 Jack Evers (80)	21 Cees Evers (85)
4 Hilly de Lange-Gankema (75)	21 Remco Tournier (57)
5 Jan van Veen (65)	21 Ine Pennink-van der Linden (50)
7 Wim Zonneveld (71)	21 Rik Hardon (44)
8 Teun Aret (91)	21 Ivarna Rangel (43)
11 Bert Vreeswijk (71)	24 Hans Keizer (81)
12 Bert de Jager (72)	25 Aart van den Berge (86)
12 Aart Veldhoen (72)	26 Frans van der Ham (67)
12 Melanie Bonhof (46)	30 Esther Goedhart-Schot (80)
13 Josephina Roos (60)	30 Hugo Pont (62)
13 Frans Maas (57)	31 Rob van Mechelen (75)
14 Fennie van Osch-Smeenge (71)	

Augustus 2021

2 Frank Jutte (74)	20 Menno Liefers (62)
3 Fiona Bijl (48)	21 Janneke Berkhof (35)
4 Toos van Eekelen-Aarts (85)	21 Piet Deelstra (81)
4 Thom van Rooijen (82)	21 Nico Ruiter (57)
6 Karin Petersen (53)	24 Ben Saris (73)
11 Wilma van Gool-van den Berg (74)	24 Diny Steenhuis-Hulsker (98)
12 Tjerk Vellinga (83)	25 Theo Hoex (72)
14 Frank Hoogers (32)	26 Christina Strippoli-Gerritsen (77)
14 Nick Mosselman (60)	27 Anny Schmitz-Broekhoff (85)
16 Lida Lensen-Schippers (84)	28 Tineke Godschalk-Kluft (65)
18 Gerard Nijboer (66)	28 Mathias Vilain (76)

Bijzondere jarige

Teun Aret in 2021. (foto afgegaan door Teun Aret)

Teun Aret hoopt volgende maand zijn 91^e verjaardag te kunnen vieren. Hiermee behoort hij tot de oudste leden van onze vereniging. Voor het begin van zijn atletiekloopbaan moeten we dus een heel eind terug in het verleden. Enkele jaren geleden vertelde hij reeds hierover in de Grenskoerier, een blad in zijn woonplaats Budel, waar ze hem beter kennen als Tony Aret. Geboren in Rotterdam maakte hij in 1940 het bombardement mee, waarbij hij zijn vriendjes en zijn woning verloor. Toen vervolgens in 1948 zijn moeder overleed, ging hij vervroegd in militaire dienst. Daar kwam hij bij de luchtmacht voor het eerst in aanraking met hardlopen. “Dankzij zelfdiscipline en sport heb ik de gebeurtenissen uit mijn leven verwerkt”, vertelt hij.

Hoewel hij laat begon met atletiek, werd Aret bij de atletiekkampioenschappen van de Koninklijke Luchtmacht al gelijk derde, waarna hij zich aanmeldde bij atletiekvereniging DOS en zijn sportcarrière al gauw in een stroomversnelling geraakte. Een van zijn hoogtepunten was de evenaring van het nationale record op de 4 x 100 m estafette tijdens de EK in Bern in 1954. Samen met Theo Saat, Aad van Hardeveld en Hayo Rulander kwam hij met 41,3 sec. tot dezelfde tijd als in 1936 een ploeg met daarin o.a. Chris Berger en Tinus Osendarp. Het duurde tot 1963 alvorens een ander nationaal team, met daarin onder andere onze vrienden Marius Bos en Jaap Noordenbos, er 40,9 sec. van maakte. Het jaar voorafgaand aan de EK van 1954 leverde Aret zijn beste internationale prestatie, vindt hij zelf. Op 30 september 1953, tijdens de landenwedstrijd Engeland-Nederland in het White City Stadion in Londen, versloeg hij op de 220 yards George Ellis, die een jaar later in Bern maar liefst drie medailles zou veroveren: brons op de beide sprintnummers en zilver op de 4 x 100 m estafette. In Vriendenband nr. 5 van 2018 besteedden wij al eerder aandacht aan deze interland, die ten bate van de Watersnoodramp in dat jaar werd gehouden. De Olympische Spelen van 1956 gingen aan zijn neus voorbij. “Ik was er helemaal klaar voor, heb gehuild dat het niet dooring”, vertelt Aret. Twee jaar later, na zijn derde hamstringblessure, beëindigde hij zijn atletiekloopbaan, met beste prestaties van 10,6 sec. op de 100 en 21,2 sec. op de 200 m op zijn conto. “Gelopen op sintels met schoenen met lange spikes”, kan hij niet nalaten op te merken.

In het dagelijks leven klom Teun Aret op tot Managing Director van de Nederlandse vestiging van AO Smith Europe, specialist in duurzame warmwatersystemen. Hij was indertijd verantwoordelijk voor het besluit om het bedrijf te verplaatsen van Den Haag naar Veldhoven. Al met al reden genoeg om Teun Aret dit keer te benoemen tot onze bijzondere jarige.

Piet Wijker